

τοῦ διακεκριμένου ἡθους, τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς τιμῆς.

Αἱ ἐντυπώσεις αὐτῆς μετεβλήθησαν ὅταν ἔμαθε κάλλιον τὰς περιπετειώδεις βιογραφίας τινῶν ἐκ τῶν ἀριστοκρατιδῶν τούτων, τοῦτο δὲ οὐχὶ βεβαίως παρὰ τοῦ Ἀλδέφτου, ὅστις οὐδέποτε θὰ ἐξυπελίξετο μέχρι τοῦ νὰ σκανδαλίσῃ τὴν σύζυγον αὐτοῦ, ἀλλὰ παρ' αὐτῶν τούτων τῶν φίλων κυριῶν, αἵτινες, ὡς συνήθως, ἐπετροβολοῦντο ἀμοιβαίως, ἀλλ' ὡς πάντοτε ἄνευ τοῦ πνεύματος τῆς συγκεντρώσεως, ὅπου ἂν εἶχε τὸ ὄρατον ἦν ὡς, ἀναντιρρήτως πρὸ πολλοῦ θὰ κατόρθου νὰ ὑποτάξῃ εἰς πλήρη δουλείαν τὸ ἰσχυρόν. Οὕτως αἱ παρήλικες ἐσπευσαν νὰ τῇ ὑποδείξωσιν ἐκείνας ἐκ τῶν συγχρόνων, αἵτινες διεδίου ἐν τῇ ἁμαρτίᾳ, αἱ δὲ νεώτεραι πρὸς ἀντιστάθμισιν τῇ ἀφηγήθησαν ἐκτενῆ ἀρχαίαν ἱστορίαν, ἥτις δὲν ἦτο βεβαίως ἡ ἱστορία ἡ ἱερὰ.

Μετὰ πολλὰς δαψιλεῖς ἐκτοξεύσεις τῶν διζύγων τούτων πυρῶν, ἀπέμεινάν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης αἱ σφαῖραι οἰκτρῶν διαφημίσεων, ἡ δὲ δυστυχὴς Θηρεσία ἐφύλαξε βλέπουσα ὅτι ἐμελλε νὰ διέλθῃ τὸν βίον ἐν τῇ μέσῳ νεκρῶν καὶ τραυματιῶν, αὐτὴ, ἥτις ἤλπιεν ὅτι θὰ διαδιώσῃ ἐδάει ἐντὸς εὐτεροῦς καὶ προνομιόχου ὁσέως ἀγνόητος καὶ εἰρήνης.

Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ νέος συνωστισμὸς συνεκροτήθη περὶ αὐτήν· αἱ παρήλικες τὴν περιεκύκλωσαν, νομίζουσαι ὅτι βλέπουσιν αὐτὴν δυσπιστοῦσαν πρὸς τὰς νέας, αἵτινες πάλιν ἀπένειμαν τὴν συμπάθειαν αὐτῶν πρὸς τὸν κόμητα, μὴ εὐρίσκουσαι πολλὴν τέρεψιν παρὰ τῇ Θηρεσίᾳ, καθ' ὅτι ἐστερεῖτο χάριτος, ὡς αὐταὶ τὴν ἐνόουν. Αἰφνης ἐγνώσθη ἐν τῇ κίτλῳ αὐτῶν ὅτι ἡ κόμισσα δὲ Καστελδούη προσέλαβε τὴν Θηρεσίαν ὑπὸ τὴν εἰδικὴν προστασίαν της. Ἦτο αὕτη γυνὴ ὀρίμου ἡλικίας, θεωρουμένη ὡς μία τῶν διασημοτήτων τοῦ προαστείου, ἥτις πάντοτε ἀπεστόμου τὰς ἀκαδημικῶν ἀξιώσεων ἐμφορουμένας κόρας τοῦ ὁσέως, ὁσάκις αὐταὶ ὠκτεῖον τὴν ὑψηλὴν ἀριστοκρατίαν ἐπὶ ἐλλείψει τοῦ καλῶς ἐννοουμένου «πνεύματος».

Καὶ ἦτο ἀληθῶς ἱκανὴ νὰ πράττῃ τοῦτο· «ἀεξείδι» τινὰ αὐτῆς ἦσαν κεραυνοβόλα, διότι ἐνεῖχον ἐκλαμπρὴν ἀληθείας ἐκπληκτικὴν, οὐκ ὀλίγα δὲ ἐξ αὐτῶν ἔτυχον ἀπαθανατισμοῦ. Ἐνίοτε αἱ οἰκειόταται τῶν φίλων αὐτῆς μετ' ἐπιφυλάξεως, ὅταν ἔχει ὁ θαυπεύων πονηρὰν γαλήν, τῇ παρετήρουν ὅτι τινὲς θεωροῦσιν αὐτὴν ἀπηνῆ.

— Μὲ λυπεῖσθε; ἀπεκρίνετο· μιστεχειρίζομαι τοὺς ἀδιαφόρους ἵνα παρέχω διασκέδασιν εἰς τοὺς φίλους μου!

Τοῦτο θὰ εἶχε κάλλιστα, —διὰ τοὺς φίλους, —ἐὰν ἡ ἐπιφοβὸς αὕτη προσωπικότης δὲν ἐμμεῖτο καθολικοὺς τινὰς τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου, τῶν ὁποίων ὡς γνωστὸν, ἡ σφαλερὰ δεξιότης δὲν ἠδυνήθη νὰ κατευθύνῃ αἰδιῶς τὰς πυρώδεις βολὰς. Ὑπῆρξε λόγου χάριν μία τῶν ἀσπονδοτάτων καθηγούρων τῆς Θηρεσίας κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ γάμου αὐτῆς· ἀλλ' ὅμως ἄλλοι κατέργον αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐφ' οὗ ἐθεμελιόυτο ὑπομνησθῆναι αὐτῇ τὰς ἐν τῷ παρελθόντι πλάνας της. Ἀλλ' εἶχε τὴν πολὺτιμον ἰδιοφυίαν, ἥτις διακρίνει οὐκ ὀλίγας

γυναῖκας ἀπηνεῖς, τοῦ ὑποκλῆπτειν συγγνώμην δι' ὅσας καταφέρουσι πληγὰς κατορθοῦσαι ν' ἀποπλύνωσιν αὐτὰς διὰ τῶν ναμάτων τῆς λήθης.

Τὸ μῖσος τῆς καρδίας αὐτῆς ἦτο πάντοτε διάπυρον, τῇ ἐνέπνεε δὲ τὰς φαρμακωδεστάτας λαιμοῦρας· οὕτως, ὅτε ἡμέραν τινὰ ὀμίλει περὶ τῶν ἐχθρῶν της, ὁ βαρόνος Ζαβερλάκ τῇ ἀπάντησεν:

—Οἱ ἐχθροὶ σας! ἀγαπητὴ κυρία, εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν ἔχετε πλέον ἐχθρούς! εἶμαι βέβαιος ὅτι εἶσθε ὡς ὁ στρατάρχης Ναρθαέζ, ὁ ὁποῖος μάτην κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου του ἐζητεῖ τοὺς ἐχθρούς του ἵνα τοὺς συγχωρήσῃ· οὔτε ἓνα κἀν ἐξ αὐτῶν εὖρε· διότι, φεῦ! τοὺς εἶχε φονεύσει ὁλοιὺς ἀπὸ πολλοῦ!...

Κατὰ λόγον εὐθέως ἀνάλογον ἦτο φίλη ποθητὴ καὶ ἀξιαγάπητος. Διότι ὅταν αὕτη εὐρίσκετο ἐν τινι αἰθούσῃ, οἱ προστατευόμενοι ὑπ' αὐτῆς τὰ πάντα ἠδύναντο νὰ πράξωσιν ἄνευ οἰουδὴποτε φόβου περὶ ἑαυτῶν. Φιλόφρων, προσηνὴς καὶ εὐαίσθητος εἰς ἀφροσώδεις οὐσα κατὰ τινὰς στιγμὰς, εἶχεν ἐν τῇ βλέμματι κρατήρας ζωηρῶν ἀστραπῶν στοργῆς καὶ τρυφερότητος, αἵτινες ἐφείλκυον προσόχην καὶ συμπάθειαν ἐπὶ τὴν ἀνδρῶν αὐτῆς μορφήν. Ἡ Θηρεσία ταχέως ἠσθάνθη εὐχαρίστησιν ὑπὲρ τῆς ὑπερόχου ταύτης γυναικός, μὴ διαδβέλουσα φυσικῶς ὅτι αὕτη ἐνεθάρρυνεν αὐτὴν ὡς μὴ ὥφειλε ἐν τῇ ὑπερβολικῇ ἄλλως τε δυσπιστίᾳ αὐτῆς πρὸς τὴν κοινωνίαν. Ἀλλὰ μεθ' ὅλας τὰς ἐξωτερικὰς ἐπηρείας ἐν καὶ μόνον πρόσωπον ἐξήσκει ἐπ' αὐτῆς ἐπιδρασὶν ἀναλζοῖστον καὶ δεσποτικὴν: ὁ σύζυγός της.

Οὗτος ἀφ' ἑτέρου εἶχε τὴν «εὐνοουμένην» φίλην του, —ὅπως ἐντίμως ἐννοεῖται, τόσῳ μᾶλλον καθ' ὅσον ἡ φίλη ἦτο συγγενῆς. Ἀληθὲς ὅτι ἡ συγγένεια ἦτο παραλειψμένη ἐν μέρει, διότι ὁ σύζυγός της ἐν λόγῳ κυρίας καὶ ἐξάδελφός τοῦ Σενάκ μαρκήσιος Βουαδουσσὲ τῇ εἶχε στρέφει τὰ νῶτα μετὰ βραχυχρόνιον συμβίωσιν, εἰ μὴ εὐδαιμονίαν, συζυγικὴν. Αἱ δὲ γνώμαι τῆς κοινωνίας ἐπὶ τῆς ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐριδος ῥήξεως ταύτης, τῆς ἀξίας ἀληθῶς προσώπων τυχόντων ἐπιμελεζομένης ἀνατροφῆς, ῥήξεως, ἦν ἄλλως τε τὰ δικαστήρια ἐνομιμοποιήσαν, ἐποίηλλον ἀναλόγως τοῦ ψύλου τῶν ἐκφερόντων αὐτὰς. Οἱ μὲν ἄνδρες ἐδεβαίου ἐν τῷ παρατράγωδον προκάλωσεν ἡ ἀνάγκητος καὶ μαρμαρόφυκος Ἔρμα διὰ ψυχρότητος τόσῳ μᾶλλον σκληρᾶς καθ' ὅσον ἀπενέμετο ἀντὶ ἀναποκρίσεως πρὸς πάθος διάπυρον καὶ ἄξιον τρυφερᾶς συμπαθείας. Ἀλλὰ τὸ ἐναντίον στρατόπεδον, τὸ γυναικεῖον διλονότι, ἀφηνεῖτο ἠδυσπαθῶς ἐπιδείων τὰ ποικίλα τῶν εὐτόρων ῥιπίδων περὶ ὅτι ὁ Ἀργάνδος δὲ Βουαδουσσὲ ἦτο οὐδὲν ἥττον ἢ θηρίον, οὐδὲν ἥττον βροτοζέτης δράκων ἐκφυγὼν ἀναμφιδόλως ἀπὸ τῶν μυθολογικῶν δαδῶν καθ' ἣν ἐποχὴν ἔτι οἱ Σάτυροι καὶ οἱ Φαῦνοι ἐπάλαιον κατ' ἀλλήλων ἡμέρας καὶ νυκτός.

Οἰονοῦντο κἀν ὑπῆρξε τὸ ἐγκλημα ἢ τὸ πάθημα τοῦ μαρκήσιου, εἴτε θῆμα εἴτε δῆμιος τῆς συζύγου αὐτοῦ ἐγένετο, δὲν εὐρίσκετο πλέον ἐκεῖ ὅπως ὑπερασπίζῃ αὐτόν, «διότι ἀπὸ μακροῦ χρόνου οὐδόλως κατέλειπε τὴν ἐπαυλὴν ἣν εἶχεν εἰς Περιγὸρ, ἐνθα διήγε περιπετειώδη βίον θεωρομανοῦς κυνηγοῦ, διαποικιλλόμενον ὅστις ὅτε ὑπὸ τῶν τοῦ πολυληθοῦς

Διονύσου απολαύσεων. Ἀρά γε ἐν τῇ ἠθικῇ ταύτῃ αὐτοκτονία διεφαίνεται ἡ ὀργῶσα ἐξέλιξις κτηνωδῶν ἐνστικτῶν, ἢ ὁ ἀπελπισμὸς δυσμοίρου θνητοῦ, ἀπαρηγορήτου, διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ πραγματωσῇ τὸ ὄναρ τοῦ εὐγενούς αὐτοῦ ἔρωτος ; . . . Ἀφῶμεν τὸ ζήτημα τοῦτο νὰ ἐγείρῃ τὴν κεφαλὴν παρεντιθέμενον μέσῳ τῆς κ. Βουαβουσὲ καὶ τῆς συνειδήσεως αὐτῆς. Οὐχ ἦττον ἡ κοινωνία δὲν ἐδίδασκεν ἵνα καταδικάσῃ, ὡς συνήθως, ἐκείνον ἐκ τῶν δύο ἀντιδίκων, ὅστις δὲν ἐφαίμετο εἰς τὰ ὅμιματα αὐτῆς, διότι ἄλλως τε ἡ μαρκισία καὶ πνευματωδεστάτη ἦτο καὶ δεξιωτάτη πρὸς ἀποφυγὴν πάσης διακυβεύσεως ἑαυτῆς, φαينوμένη ὅτε μὲν συνετὴ, ὅτε δὲ παιγνιώδης, ὅτε μὲν γόποσα, ὅτε δὲ ὑπερευαίσθητος, μεγάλην δέσποινα τὴν ἐσπέραν, καλλιτέχνις τὴν αὐγὴν, ἀγαθὴ φίλη ἐνίοτε, ἀναιδὴς καὶ χυδαία ἄλλοτε, οὐδέποτε ὑποστάσα οὐδ' ἀκροθυγεστάτην ἐπιψαυσιν ὑπὸ σκιᾶς οἰουδῆποτε πάθους, αἰετοπετὴς φιλάρεσκος εἰς τὸ ἄωτον . . . ἀλλὰ πιστότερον ἴσως καὶ κάλλιον θὰ διεζωγράψουν αὐτὴν διὰ μιᾶς μόνης βραχείας λέξεως λέγων ὅτι ἦτο Πολωνίς.

Συνεδίου μετὰ τῆς μητρὸς της, ἦτις, οὐδόλως ὑπολειπομένη αὐτῆς καθ' ὅλα, ἔφερεν ὄνομα γαλλικὸν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ δευτέρου αὐτῆς γάμου. Καθ' ὅτι καλοκάγαθος τις ἀνὴρ, ὀνομαζόμενος δὲ Λακλαμουζ, κατάρθωσε νὰ διαπνεύσῃ διὰ σπινθηροβόλου καίτοι ὀψίας πῶς φλογὸς τὰ τεσσαράκοντα ἔτη τῆς πολωνίδος πριγκιπίδης, ἦτις τέως εἶχεν ὄνομα διάσημον μὲν ἐν τῇ πατρίδι αὐτῆς, τοσοῦτ' ὅμως κακόνηχον, ὥστε οὐδὲν γαλλικὸν χεῖλος θὰ ἠδύνατο νὰ τὸ ἀποστηθίσῃ. Ἀνάγκη νὰ προσθέσωμεν ὅτι ὁ Λακλαμουζ ἀπέθανε μετ' ὀλίγον ταφεὶς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θριάμβου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπανορθώσας δι' ὀγκωδεστάτης κληρονομίας τὴν ἀδικίαν ἣν προὔξενεν εἰς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, ἀποστρεφόμενος αὐτὴν τοῦ ἐπιφανοῦς αὐτῆς τίτλου. Οὐχ ἦττον ὅμως αὐτὴ ἐξηκολούθει καλουμένη πριγκιπίσσα πανταχοῦ σχεδὸν ἐκτὸς μόνον ἐν τῷ προαστειῷ, τοῦ ὁποίου οἱ κάτοικοι, ἐκ κακῆς ἔξεως ὀλιγορήσαντες τῆς ἀγαθῆς ταύτης γυναικός, ἐθεώρουν οὐχὶ μικρὸν εὐτύχημα δι' αὐτὴν τὸ νὰ βλέπῃ τὴν θυγατέρα της φέρουσαν τὸν τίτλον μαρκισίας. Κατόικουν δ' αἱ δύο γυναῖκες μικρὸν μέγαρον παρὰ τὸ δάσος τῆς Βουλώνης, ἐν τῷ ὁποίῳ οὐδένα ἐδέχοντο προσφασίζόμενα πτωχείαν, ἣν δὲν εἶχον. Πᾶσα ἄλλη ἐν τῇ θέσει τῆς μαρκισίας εὐρισκομένη καὶ ἔχουσα τὰ ἐλαττώματα αὐτῆς, θὰ ἐβλεπεν ἀνηλεῶς στρεφόμενα πρὸς αὐτὴν τὰ νῶτα τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας, ἦτις δὲν φαίνεται εὐμενὴς οὔτε πρὸς τὰς ξένας, οὔτε πρὸς τὰς ἐπιδικούσας τὴν μόνωσιν. Πλὴν εἰς ταύτην συνεχώρει τὰ πάντα, καὶ αὐτὴν ἐτι τὴν σφραγίδα τῆς ψευδοχρείας, ἣν συνήθως περιεκάλυπτε διὰ πενθίμου πέπλου βαθυμελαίνης ἐσθῆτος, ἦτις ἐντελῶς φράσσονσα τὸν λαμπρὸν, ἀνεδείκνυνε πρόσωπον ἀμαυρᾶς χροιάς, ψυδιωνώμια ψυχρὰ καὶ δυσερμινευστὸν, καίπερ καταλαμπομένην ὑπὸ θαυμασίων ὀμμάτων. Ὅφθαλμοὶ τινες οὐδὲν ἄλλο ἢ κατάπληξιν προξενούσι διὰ τῆς ἀστραπηδόλου ἀκτινοβολίας αὐτῶν, οὗτοι δὲ ἀνῆκον εἰς τὸ εἶδος ἐκεῖνο.

Μεθ' ὅλην τὴν χαρίεσσαν ἐλευθερίαν τῶν τρόπων αὐτῆς, τρόπων μαμμοθρέπτου κορασίδος, ἡ Ἔρμα δὲν νύνοετο ἐξίσου ὑφ' ὅλων τῶν ἐπικλήρων κηρῶν ὡς αὐτή.

Τοῦτέστιν οὐχὶ σπανίως περιέπιπτεν εἰς γενικὴν καὶ τελείαν κατάκρισιν, δύναμαι δὲ νὰ διαβεβαιώσω ἐνὸρκως ὅτι προῦκάλει αὐτὴν ἐνίοτε, προσπαθοῦσα νὰ μεταρρίψῃ τὴν μονοτονίαν τοῦ βίου της. Ἐν τῶν μᾶλλον ἐπικρινόμενων σφαλμάτων της ἦτο τὸ ν' ἀποδῇ αἰφνης ἐντελῶς ἀόρατος μετὰ τῆς πριγκιπίδης μητρὸς της· διότι ἐν οἰαδῇποτε ὥρᾳ τῆς ἡμέρας κἂν ἐπεσκέπτετο τις τὰς κυρίας ταύτας, πάντοτε καὶ ἀμεταβλήτως ἀπουσίαζον, ἀπουσίαζον δὲ οὕτως ὥστε ὁ διήρκος ἀνέμενε αὐτοὺς ἐξευγμένους πάντοτε παρὰ τὴν θύραν, ἔτοιμος ἵνα τὰς ὀδηγήσῃ ποῦ ; κύριος οἶδε.

Αἱ ἐξαφανίσεις αὗται διήρκουν ἐνίοτε ἐπὶ ἐβδομάδας ὁλοκλήρους, τότε δ' ἡ κοινωνικὴ περιεργία ἀνεζήτει ἐν αὐταῖς περιπέτειαν τινα μυστηριώδη ἢ καὶ ἀπλῶς ἐπικινδύνον· ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο εὗρεσκεν εἰμὴ διυνεκεῖς περιστροφάς, ἐπωδοὺς αἰωνίας ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δυσνοήτου θέματος : « ἢ Ἐρμα συναναστρέφεται μετὰ καλλιτεχνῶν ! » Διεπιστώθη ποτὲ ὅτι ἡ φιλάρεσκος χήρα ἐρᾷ ἑμμανῶς ἀοιδοῦ τινός, ὅστις ὅμως, λίαν ἀπιστοχολημένος ὢν ἐν τῇ τέχνῃ αὐτοῦ, οὐδαμῶς ἀνταπεκρίνατο πρὸς τὸν ἔρωτά της, οὐδὲ ἐφρόντιζε περὶ τοῦ ἂν ἐκείνη κρύφα ἐτήκετο. Ἀλλ' ἀνατραπέντων αἰφνης τῶν αἰσθημάτων τούτων, ἡ φαντασιόπληκτος μαρκισία ἐνέπνευσε σφοδρὸν πάθος εἰς διὰσημὸν τινα ζωγράφον, ὅστις ἐκτοτε ἐστρεφθὲν τροφῆς, ποτοῦ καὶ ὕπνου.

Μόλις τοιαύτη φήμη διεδόθη, καὶ νέα εἰκὼν, ὑπογεγραμμένη διὰ περιφανοῦς ὀνόματος, ἐφάνη αὐξάνουσα τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐκμαγείων αὐτῆς ; ἅτινα ἐντὸς πολλῶν φανωμάτων τῆς αἰθούσης ἀνηρτημένα, ἐδείκνυνον τὴν λαμπρὴν τῆς ὠχροδαφούς τῆς μορφῆς της χροιάς καὶ τὰς ἀπαραμιλλοὺς γραμμὰς τοῦ ἀγαλματώδους αὐχένος της. Οὐχ ἦττον ἀξιοπαρατίρητος ἦτο ἡ ἀνομοιότης τῶν πολυαριθμῶν εἰκονισμάτων πρὸς τὸ πρότυπον, ὅπερ ἦτο πολλῶ διαφόρον, καθ' ὃ πολλῶ ζωηρότερον πάντων τούτων τῶν ἀριστουργημάτων.

Ἡ αὐτὴ ὀλιγορία ἀπεδίδετο πολλᾷκις καὶ εἰς τὴν ζῶσαν προτομὴν τῆς πολυμηχανοῦ γυναικός, ἦτις ἐν τοῦτοις ἠρκεῖτο εἰς πάντα οἰονδῆποτε καλλιτέχνην, εἴτε ζωγράφον, ἢ ἑκτογράφον, εἴτε γλύπτην ἢ μουσικόν· ὁσάκις δὲ οὐδένα κρεῖττονα εὗρεσκεν, ἐξεμεταλλεύετο τὸν προστυχόντα ἄφροντα νεανίσκον ὃν ἐλέους δίκην ὁ εὐαγὸς τῆς Προδηγίας τῇ ἔσπεζε. Διότι σπανίως μόνον, καὶ διὰ μνηρίων ἐκάστοτε προσπαθειῶν ἠξιοῦτο τῆς τιμῆς τοῦ νὰ διαταράξῃ τὰς φρένας ἀριστοκράτου τινός, καίτοι αὐτὴ οὐδόλως συνεπάθει κατὰ βάθος πρὸς τοὺς παχυθέντας ἐντὸς τῶν ἀνέτων ἀλλ' ἀτερπῶν τοῦ προαστείου λειμῶνων. Τοῦτο δὲ ἦτο ἐν περιπλέον αἴτιον κατηγοριῶν κατ' αὐτῆς, διότι πᾶσαι αὐτῆς αἱ ιδιότητες τοιαῦται ἀπέβαινον, καὶ αὐτὴ ἐτι ἡ ὑπερήφανος καὶ ὑποπτος κατὰ τινος ψυχρότης, ἦτις μυστικῶς ἀπέτρεπεν αὐτὴν τοῦ νὰ θεραπεύσῃ ὅσα τραύματα εἰς ἀνθρωπίνους ψυχὰς προὔξενον οἱ καρδιοδόροι αὐτῆς ὀφθαλμοί.

Αἱ κοινωνικαὶ ὀμνηγύρεις, ἀφ' οὗ ἐπὶ πόλυν χρόνον διετέλουν παρωργισμέναι κατὰ τῶν δύο ἐκείνων γυναικῶν, ἃς περιφρονητικῶς ἀπεκάλουν « ἐκκεντρικὰ πλάσματα με πνεῦμα διεστραμμένον, με νεύρα

παραλελυμένα διὰ τῆς μορφῆς », ἀφ' οὗ πολλὰ κινῶντες ὠρκίζοντο ὅτι θ' ἀφήσωσιν αὐτὰς βεβουημένους αἰωνίως ἐν τῇ βοηθητικῇ μονῳσίᾳ των, ἀφ' οὗ πλείστακις ἐπανελαμβάναν εἰς βῆρος αὐτῶν πολλὰς πικρὰς ἀληθείας, ἃς ὅμως ἐκείναι δὲν ἠδύναντο εὐτυχῶς ν' ἀκούσωσιν, αἰφνης ἐν ἐξαιρετικῇ τινι περιπτώσει ἐλάμβανον ἀνάγκην τῆς Ἑρμας, ἥτις, ὁμολογητέον, οὐχὶ μόνον θέληντρα καὶ πνεῦμα εἶχεν, ἀλλὰ προσέτι ἐξετέλει ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου τὰριστουργήματα τοῦ Σοπὲν ὡς οὐδεὶς ἄλλος, καί, τὸ σπουδαιότερον, ἐξετέλει αὐτὰ ἀνευ πολλῶν παρακλήσεων. Ὅτε μὲν ἔδει νὰ λυθῶσιν οἱ πάγοι ψυχρᾶς τινος ἐσπερινῆς συνεντεύξεως, ὅτε δὲ νὰ ἱκανοποιηθῶσιν αἱ ἐγνωσμένα φαντασιοπλαξίαι ξένης τινὸς Ὑψηλότητος διερχομένης διὰ τῶν Παρισίων, ἄλλοτε δὲ πάλιν παρίστατο ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ καλλυνθῇ συναυλία τις συγκροτούμενη ὑπὲρ διοκοῦ ἀγαθοεργοῦ. Καὶ τότε ἡ Ἑρμα ἀνεφαίνετο παρουσιαζομένη ἐν ὄλῃ τῇ αἰγῇ καὶ τῇ δόξῃ αὐτῆς μετὰ τῆς μητρὸς της καὶ τοῦ μελαγχολικοῦ ἐκείνου ἐπὶ τῶν χειλέων μειδιάματος, ὅπερ ἐπίσης ὡς κ' ἐκείνη, ἥτο ἀναπόσπαστον τοῦ ἀτόμου αὐτῆς· ὅλα δὲ τὰ σμῖνν τὰ πληροῦντα τὰς αἰθούσας, καὶ αὐταὶ αἱ οἰκοδόεσποιναί, ἐγονυπέτουν πρὸ τῶν ποδῶν της ἐξυμιοῦντα αὐτὴν πλέον ἢ ποτε ἕως οὗ παρενέβαλλε νέαν τινὰ παροργίσεως ἀφορμὴν. Ἀλλ' εἴτε ἡ κοινωνία χολομένη ἀφώριζεν αὐτὴν, εἴτε ἀνεδίβαζεν ἐπὶ στυλοβάτου δίκην λατρευτοῦ ἀγάλματος, οὐδὲ κἀν αἰσθανομένη ταῦτα ἐφαίνετο, ἡ δὲ ὑπερτάτη αὐτῇ θρασύτης ἀπετέλει τὸ ἀσυγγνωστότατον αὐτῆς ἔγκλημα.

Οἰοεὶ δικαιολογοῦσα τὴν κατ' αὐτῆς ἐκτοξευομένην λοιδορίαν, ὅτι δηλαδὴ ἐξέλεγε πάντοτε ψίλους ἐκτὸς τοῦ κύκλου τῶν κοινωνικῶν σχέσεων, ἡ μαρκησία ἐφάνη καταβεβηθεῖσα ὅταν ἐπανεῦρε τὸν Σενάκ, οὐδὲν δὲ ἴδιον ἀπέδειξεν αἰσθημα οὔτε ὁργῆς, οὔτε εὐαρεσκείας ἐπὶ τῷ ὅτι ἐπανεβλέπεν αὐτὸν ἀκολουθοῦμενον ὑπὸ γυναικός. Ἡ παράδοξος αὕτη γυνὴ διὰ γλυκυτάτου ὡς κορασίδος ὕψους, ὅπερ παρουσίαζεν αἰφνης αὐτὴν ὑπὸ νέαν ὅλως καὶ ἀγνωστον τέως φάσιν, ἀπεκάλει αὐτὸν «ἐξαδέλφον της» καίτοι ἔπαυσε πλέον ὢν τοιοῦτος, ἐξήτει δὲ προθύμως συμβουλὰς παρ' αὐτοῦ, ἃς δι' ἐκπληκτικὰς τινὸς ἀδυναμείας τοῦ χαρακτῆρός της ἠξίου νὰ ἐκπληροῖ ἐνίοτε, καίπερ σκόπτουσα πολλάκις ὡς γελοῖαν βάσανον τὴν ἐπιβολὴν οἰαρχήποτε γνώμης παρὰ πρεσβυτέρων καὶ πλησιεστέρων ἐξαδέλφῶν. Τὸ μέγαρον Κιζιλίαν, ὡς ἐνηκολούθει ἐπὶ καλούμενος ὁ πατρικὸς οἶκος τῆς Θηρεσίας, ἐφιλοξένει αὐτὴν συχνάκις, καὶ ἀνευ τῆς μητρὸς της ἐνίοτε, ὅπερ ἥτο περιπτώσις ἐκ τῶν σπανιστάτων. Ἐπειδὴ ἐν πληρῇ ἀνέσει εὐρισκομένη, ἐφαίνετο συνήθως ἀφελὴς καὶ εὐαίσθητος, ἀληθὴς ἀριστοκράτις ὑπὲρ ποτε θελκτικώτερα καὶ ἀπαρνούμενη τὴν φιλαρεσκίαν ὅσον δύνανται ποτε ν' ἀπαρνηθῇ αὐτὴν ἡ Πολωνίς. Σπανιώτατα παρέσυρε τὸν Ἀλδέρτον εἰς συνομιλίαν μακρὰν τῆς γυναικὸς του οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν καί, ὡς δίκαιοι πρὸς αὐτὴν, οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην παρεῖχεν ὑπόνοιαν ὅτι δυσαρεστεῖται ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ τῆς Θηρεσίας, ἀλλ' ἐφαίνετο μᾶλλον ἐπιλανθανομένη αὐτῆς, καὶ ὑπὲρ τὸ δέον ἴσως· ἡ λησμοσύνη πλὴν αὕτη χαρὰν μᾶλλον ἢ λύπην εἰς ἐκείνην παρεῖχεν.

Εἰσέδωκεν ἐξαίφνης ἀνὰ μέσον αὐτῶν μετ' ἐλευθερίας ὡς εἰσέρχεται τις εἰς μύζον, ἀδιαφορῶν ἐὰν εὖρε τὴν θύραν αὐτοῦ ἀνοικτὴν ἢ κλειστὴν. Ἐλεγε δὲ τότε οἰοεὶ ἐπικαλουμένη συγγνώμην.

— Ἴδού με πάλιν! σὰς ἐνοχλῶ ἴσως, ἀλλὰ τί νὰ κάμω; ἀνδρόγυνον ὡς σεῖς εἶναι εὐλογία πραγματικῶς διὰ γυναῖκα ὡς ἐγώ. Φαντάζεσθε, ἐξαδέλφῃ μου, ὅτι εἶσθε ὁ μόνος ἄνθρωπος ἐν Παρισίοις πρὸς τὸν ὁποῖον δύναμαι τέλος πάντων νὰ ὁμιλήσω ἐπὶ δέκα λεπτά χωρὶς ν' ἀκούσω νὰ λέγεται πέραξ ὅτι θὰ τὸν κατακτῇσω;

— Ὡ, δά! ἀπῆντα ὁ Ἀλδέρτος γελῶν· πῶς λοιπόν; τόσον γέρων εἶμαι; ἢ μήπως ἡ φύσις μ' ἐπλάσε τυφλὸν ἐκ γενετῆς;

— Ὅχι, δόξα τῷ Θεῷ! ἡ τυφλότης σας διὰ τὴν ὁποίαν ὑπερφηανέεσθε, καὶ τοῦτο τὸ βλέπουσιν ὅλοι, συνίσταται εἰς τὴν ιδιότητά σας ὡς περιπαθεστάτου συζύγου· ὅλα τὰ βέλῃ τῆς φαρέτρας ἀν' ἐξεκωνέ τις ἐπὶ τῆς καρδίας σας, θὰ διήρχοντο ὡς ἐπὶ τῶν ὀχυρωμάτων πολεμικοῦ πλοίου. Ἄ, ἐξαδέλφῃ μου! μείνατε, μείνατε πάντοτε ὅπως εἶσθε! εἶναι τόσον εὐχάριστος καὶ ἀσφαλὴς ἡ θέσις σας! Ὅσον ἀφορᾷ εἰς ἐμέ, σὰς ὁμολογῶ, ὅτι διακηρύττω πρὸς ὅλους ὅτι δὲν ἐξέρχομαι ἀπὸ τὴν οἰκίαν σας, καὶ τοῦτο εἶναι ὡς ἀπάντησις πρὸς ὅλας τὰς κατ' ἐμὲ αἰτιάσεις τῆς κοινωνίας. Ἐπὶ τέλους τί; οἱ Σενάκ εἶναι νομίζω καλὴ οἰκογένεια· πλησίον της δὲν ἐκθαυλίζομαι βεβαίως! Καὶ ἀν' πάλιν με κατακρίνουν ποτὲ ὅτι ἔχω ψυχρότητα πάγου, θὰ μοὶ ἐπιτρέπῃται τότε νὰ τοῖς εἶπω: «βλέπετε ὅτι δὲν εἶμαι πάγος, ἀφ' οὗ δὲν τήκομαι εἰς ἐκείνην τὴν κἀμινον!»

— Ὡ! ἐξαδέλφῃ μου! ἡ λέξις «κἀμινος» εἶναι ἱκίστα ποιητικὴ.

— Χαίρω δι' αὐτὸ τὸ ὁποῖον ὀκνῶ· διότι λέγει ὁ κόσμος ὅτι ὅλη μου ἡ δυστυχία προῆλθεν ἐκ τοῦ ὅτι ἠθέλησα ν' ἀπαντήσω ἐμμέτρως πρὸς ἐκείνους, οἵτινες μοὶ ὀμίζουν πεζῶς!

Ἡ Θηρεσία προσκλίνουσα πλαγίως ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου της, παρτήρει αὐτὴν περιέργως, συνοφρυομένη ἔστιν ὅτε μετ' ἐκπλήξεως. Ἡμέραν δὲ τινα ἡ Ἑρμα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος λαλοῦσα, εἶπε πρὸς αὐτὴν·

— Ἄ! νεαρά μου ἐξαδέλφῃ, εὐρίσκεσθε ἐν τῷ κύκλῳ τῆς πραγματικότητος· οὐδὲν ἄλλο παρὰ πεζότητα, πεζότητα αἰωνίαν, ἀπλὴν, κοινὴν, ἀναγνώσκω εἰς τοὺς γαλανοὺς ὀφθαλμούς σας· καὶ μάλιστα εὐρίσκω ἐνδιαφερούσης σπουδαιότητος σημειώσεις ἐπὶ τῶν περιωρίων αὐτῆς τῆς πεζότητος.

Ἡ Θηρεσία, βαφεῖσα εἰς ἀλουργίδος βαθυπόρφυρον χρώμα, οὐδὲν ἀπῆντησε, τὴν αὐτὴν δὲ σιγὴν ἐτήρησε καὶ ὁ Ἀλδέρτος. Ἡ ξένη τότε ἐγερεῖσθα, ἀπεχαιρέτησε καὶ διῆλθεν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ οἰκοδεσπότη.

— Ἐξαδέλφῃ, τῷ εἶπε, σὰς συγχαίρω· ἡ σύζυγός σας καλλύνεται ἀπὸ ὧρας εἰς ὧραν· ἀν' ἐξακολουθῇ τοιουτοτρόπως, θὰ γείνῃ μετ' ὀλίγον μία τὸν καλλονὸν τῆς ἐποχῆς, καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν! . . . μοὶ φαίνεται ὅτι ἀρκετὰ τὴν ἀπεμάκρυνες ἀπὸ τὸ μοναστήριον . . . Καὶ ἔπειτα νὰ λέγουν ὅτι ἐγώ, ἡ ὁποία

οὐδέποτε ἐπεθύμησα νὰ γείνω καλογραῖα, ποθῶ τῶν καλλίων τοὺς ἀπνηεῖς μοχλοὺς ! . . .

Πάραυτα δὲ ἀνεχώρησε τείνουσα φανταστικῶς τὴν μικρὴν πυγμὴν τῆς πρὸς ἀόρατόν τι ὄν, ὅπερ ἀναμφιδόλως θὰ ἦτο τίς οἶδε ποῖος μαρκήσιος ἄνωστός πρὸς αὐτήν.

Μετὰ μικρὸν ἐξῆλθε καὶ ὁ κόμης διευθυνόμενος πρὸς τὸν δικηγόρον αὐτοῦ, ἡ δὲ Θηρεσία μέινουσα μόνη, ἤρξατο νὰ μελαγχολῇ, πρᾶγμα ὅπερ οὐδέποτε τέως τῇ συνέδην, καὶ οὐδὲ κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν θὰ τῇ συνέβαινεν, ἐὰν δὲν συνέτρεχεν ἡ κατὰστατος ἐκείνη ἔρις. Συνεκεντρώθη τότε εἰς ἑαυτήν, καὶ μετ' ἐνδελεχῇ ἐξέτασιν παραβαλοῦσα οὐχὶ ἀνευ ποιᾶς τινος αἰσχύνῃς τὴν παροῦσαν πρὸς τὴν πρὸ τριῶν περιπὸν μινδῶν ψυχικὴν αὐτῆς κατάστασιν, ἐξεπλάγη θλιβερώς, διότι φεῖ ! εὗρισκετο ἤδη τελείως ἀπομακρυσμένη τῆς θείας τοῦ μοναστηρίου οἰκίας.

Τελείως ἀπομακρυσμένη, ναί ! ἀλλ' οἷχ' διότι παρεσπινόμενον ὑποσχομένη πάλαι ποτὲ πρὸς ἑαυτήν ὅτι οὐδέποτε θ' ἀγαπήσῃ ἐκείνον μεθ' οὗ συνεζεύχθη, ἡ διότι ἐσφαλε μὴ ὑποσχομένη ὅτι θ' ἀγαπήσῃ αὐτὸν ἐξ ὅλης ψυχῆς· ἀλλὰ διότι ἀφ' οὗτου χάριν τοῦ θεαλῶδους σάλου τοῦ πολυθορύβου ἀστεως κατελίπε τὴν μυστηριώδη καὶ οὐρανίαν εἰρήνην τῆς ἐξοχῆς, ἀφ' οὗτου τὸ πρῶτον ἐπεσκέψατο τὴν θείαν αὐτῆς ἐντὸς τῶν αὐστηρῶν τῆς δωμάτων, δὲν ἀνεγνώριζε πλέον ἑαυτὴν ἢ τάλαινα. Τὰς πτέρυγας, τὰς περιωνύμους πτέρυγας, αἵτινες παρείχον ἀνυσυχίας εἰς τὴν σεβασμίαν μοναχὴν, μάτην ἤδη ἐξήνται ἐτι ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῆς ! μάτην ἤδη ἐπὶ τοῖς πετάσῃ καὶ πάλιν πρὸς τὸ ἰδεῶδες, αὐτομάτως εἰς τὰ αἰθερία ὕψη συμπαρασύρουσα τὸν ἄνδρα ὅστις ἀπέδην τὸ ἕτερον ἡμισυ τῆς ἠθικῆς τῆς ὑπάρξεως· μάτην, διότι αὐτὸς οὗτος κατεκράτει νῦν αὐτήν, ἐντὸς τῶν βραχιόνων του περιεσφυγμένην, ἐγγυτάτω τῆς γῆς, ἀπωτάτω τῶν ὑπερνεφέλων ἐκτάσας ! αὐτὸς οὗτος, τοῦ ὁποίου τὸ βῆμα καὶ μόνον ἀκούουσα ἀνεσκήρτα, τοῦ ὁποίου τὸ γογγῶν καὶ βαθύστοργον βλέμμα ὁσάκις ἐπέλιπεν ἐπ' αὐτῆς ἐν τῷ μέσῳ τῶν πολυπλήθων ὀμνήσεων, διέχεεν ἐπὶ τὰ μέλη τῆς στιγμῆς ὅλος θεσπέσιος καὶ ἀγνῆς ἡδονῆς. Αὐτὸς οὗτος. . . ὦ ! πόθεν λοιπὸν προήρχετο ἡ νέα αὐτὴ καὶ ἐντονωτέρα ἢ τέως ἰσχὺς ἦν ἤδη ἐπ' αὐτῆς ἐξήσκει ; ὁποῖος ἄρα ἄγνωστος τέως ἀσκήρ, ἀσκήρ χρυσολαμπής, ἀνατείλας ἐξαίφνης ἀνήγγελλε τὴν ἐπ' ἀνοδοὺ τῶν εὐδαιμόνων καὶ διαπύρων ἐκείνων στιγμῶν, ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ὁποίων ἐλησφόρει ποτὲ τὴν ζοφρὰν τοῦ παρελθόντος ἀνάμνησιν ;

ᾧ ! ἐνόμιζε πρὸ στιγμῆς ἐτι ὅτι πόρρω πορρωτάτω ἀπέχον αἱ ἐν τῇ ποθητῇ ἀγροικίᾳ διανυθεῖσαι ἱεραὶ καὶ γλυκεφαῖαι στιγμαί, καθ' ἃς εἰς μίαν μόνην ψυχὴν ἠνοῦντο αἱ δύο αὐτῶν ἐρώσαι ψυχαί ! . . . Καὶ ἠνθριάδε βαθύως ἀναλογιζομένη ὅτι, κατὰ τὰς αὐθάδεις παρατηρήσεις τῆς ξένης, τὴν αἰφνιδίαν μετρηφόρῳ αὐτῆς ταύτην βέβηλα ὅμματα ξένων ἠδύνατο νὰ διδῶσι.

Δι' αὐτομάτου κινήσεως ἐκρύψε τότε τὸ ροδοδαφές αὐτῆς πρόσωπον, ἅπαξ ἐτι τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ καταλαμνομένην ὑπὸ τῆς ἀγνῆς ὑπερευλαθείας, ἥτις ἀδιαλείπτως θαμιζει τὰς ἀληθῶς τελείας ψυχάς. Ἀπὸ τῶν ἀγνῶν χιόνων τῆς ἀστερογειτονος κορυφῆς ὁ-

πόθεν τὸ θαμβόεν τοῦ θνητοῦ ὄμμα διαβλέπει τὸ ἀπειρον κατεβίβασεν αὐτὴν ἀνθρωπίνῃ τις χεὶρ στίβαρ καὶ πανίσχυρος· ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἡλιοπύρου κοιλάδος ὅπου θαλερώς ἦδη ἔνθει ἡ τρυφερότης αὐτῶν ὁποῖος διεχέτο αἰφνης θαυμάλης ἀμυτὸς δροσερῶν καὶ εὐδύμων ἀνθῶν !

— ᾧ ! Ἀλδέρτε ! ὦ λατρευτὴ μοι ψυχὴ ! ἀνέκραξε στενάζουσα· ἐὰν σοὶ ἀπένειμον ἄλλοτε τὸν ἔρωτά μου, τί λοιπὸν εἶναι τοῦτο ὅπερ σοὶ ἀπονέμω σήμερον ; . . .

— Εἶναι τὸ πάθος ! τὸ πάθος ! τῇ ἀπῆντησεν ἀοράτως μυστηριώδης φωνή, ἐλαφρὰ ὡς πνοή.

Ἡ φωνὴ αὕτη ὁμοίᾳζε τόσῳ πρὸς τὴν τῆς Ἑρμῆς, ὥστε ἡ Θηρεσία ἀνεσκήρτησε προσιδούσα πάλιν αὐτῆς ἀλγεινῶς. Ἀλλ' οὐδὲν ἀνθρώπινον ὄν παρίστατο ταράσσον τὴν σεπτὴν αὐτῆς μόνωσιν, εὐτυχῶς δὲ ἠδύνατο ἀφόδως νὰ ὄνειροπολήσῃ νὰ ἐνθυριάσῃ καὶ νὰ στενάξῃ ἡδυπαθῶς. Ἀορίστως πῶς τότε ἤρξατο κατανοοῦσα τὴν ἀλήθειαν. . . Ποῦ ἤδη ἡ εἰρηναία γαλήνη τῶν γηραιῶν τῆς ἀγροικίας ταίχων ; ἡ θαμβερὰ αἶγλη τῶν Παρισίων, ἡ διάπυρος ἀτυσφαίρα, ἥτις φαίνεται εἰδικῶς δημιουργηθεῖσα πρὸς ταραχὴν καὶ ἀναστάτῳσιν τῆς ψυχῆς τὴν ἡρεμίαν ἐκείνην ἀντικατέστησεν. Ὁ ἔρωσ τῆς ἡν ὁ αὐτός, ἡ στεφάνη του μόνον μετεβλήθη· ἄλλοτε ἐτρούφων, ἀπομονούμενοι ἐν στιγμαῖς ἡδυτάτης συζυγικῆς διαχύσεως εἰς τὴν ἀργυροφειγῇ διωπὴν σεληνιαίας ἐαρινῆς νυκτός, ἥς ἤμωλεν ἡδῶς τὰ θεσπέσια κάλλινα ἡ λαγύφθογγος ἀνδῶν· ἀλλ' ἤδη εἶχον ὡς γλυκύθερμον βωμὸν τὰ παράθυρα πλουσίας αἰθούσης ἣν κατεπλημύρουν ἀστραπηφόρα πελάγη φῶτός, ἣν κατεκόσμη ἡ κομψοπέπεια καὶ τὸ κάλλος, ἣν τέλος διεδόκουν ἡδυπαθεῖς ἁρμονίαι ὡς πρὸς ὑπέρτατον τέλος σκοπεῖσαι πρὸς τὴν τρικυμιῶδη ἐξέγερσιν τῶν αἰσθησέων. Πῶς λοιπὸν δύο καρδιαὶ γεαραί, ἀγναί, ἐντελεῖς, δύνανται νὰ αἰσθανθῶσι τοὺς αὐτοὺς ἀκριβῶς παλμούς ὑπὸ τὴν δροσώπνοον αἶσαν τοῦ ὑπνώττοντος δάσους καὶ ὑπὸ τὴν πυριφλεγέθουσαν τοῦ διακαοῦς ἡφαιστείου ροῆν ; . . .

Οὕτως ἡ νέα αὐτὴ ψυχὴ τοῦ μύθου, ἀπροσδοκίτως διαφωτισθεῖσα ὑπὸ φήλης ἥττον ἀφελούς, διείδεν αἰφνης δράκοντα, — ἀλλὰ ποθητόν, λατρευόμενον δράκοντα ! — ἐν τῇ θέσει ἣν ἐνόμιζε κατεπλημύρην ὑπὸ χρυσοκόμου τινός κατοίκου τῶν οὐρανῶν ἐδασὶ ἡδῶντος καὶ ἀνατείνοντος πρὸς τὰ ὕψη τὰς χιονολαμπεῖς αὐτοῦ πτέρυγας.

Ἐπὶ μακρὸν ἐρρέμβασεν κατὰμονος ἐντὸς τοῦ θαλάμου αὐτῆς, διερωτώμενη, ἐτάζουσα ἑαυτήν — κατὰ τὸ παλαιὸν ἔθος ὅπερ ἤρχιζε παραιτοῦσα ἐσχάτως ἀφ' οὗτου ἐφοβεῖτο μὴ φανῇ εἰς τὰ ἴδια ὄμματα τῆς μικροτέρα ἑαυτῆς, διότι μετεβλήθη, — καὶ λέγουσα κατ' ἴδιαν ταπεινῇ τῇ φωνῇ μετὰ στόνου εἰς ὃν ἀνέπαλλε τὸ ἄγνόν αὐτῆς στήθος τὸ ἀπὸ τινων στιγμῶν πλησθέν ὀργασμοῦ γενητοτέρου ἢ πρότερον ;

— Τίς θὰ μοι εἴπῃ διὰ τί πάσχω τὴν στιγμὴν ταύτην ἐν ᾧ εἶμαι εὐτυχῆς, καὶ διὰ τί τρυφῶ πάσχουσα ;

Φεῖ ! ὡς πρὸς τοῦτο ἡ συνετὴ μοναχὴ μεθ' ὅλην αὐτῆς τὴν βαθεῖαν πείραν οὐδόλως ἠδύνατο νὰ ὤψελήσῃ τὴν ἀνεπίαν αὐτῆς.